

April, at 141 af disse 560, det vil sige $\frac{1}{4}$ af Ledvogterne, har haft Overarbejde, og de Overarbejdspenge, som disse Mennesker har faaet udbetalt, andrager i denne Maaned 3 780 Kr. eller 26 Kr. pr. Mand; 419 Ledvogtere har overhovedet ikke faaet udbetalt en rød Øre for Overarbejde. Saaledes er Forholdene, naar man undersøger dem rigtigt. Det gør mig ondt, at netop Ledvogterne skal gøres til Genstand for disse Angreb, for er der nogen, der har levet under trange og daarlige Forhold ved Statsbanerne, men som nu er blevet hævet til nogenlunde menneskelige Levevilkkaar, saa er det Ledvogterne. Jeg skal nævne et Eksempel, som ikke er noget Fantasifoster, men som er taget ud af det virkelige Liv. Jeg havde noget Kendskab til en Ledvogter, som i Efteraaret 1913 afgik ved Døden. Han efterlod sig 7 Børn og tillige en Del Gæld. Etatens Folk paa den Strækning, hvor han havde arbejdet, samlede ind for at faa Gælden klaret, saa at Konen kunde komme nogenlunde vel ud af dette Vogterhus. Hun fik Enkepension og Børneunderstøttelse fra Statsbanerne, men det var saa lidt, at hun var under den Trangsgrænse, som berettiger til Understøttelse efter Enkebørnsloven. Hun fik altsaa ogsaa Understøttelse efter Loven af April 1913 og kom derved op paa en Indtægt, der kun var 30 Kr. mindre end det, Manden havde oppebaaret i Løn. Og dette var ikke, fordi Understøttelsen var for stor, men fordi det var en ganske skandaløs Lønning; Ledvogterne fik. Jeg har en Gang i min Egenskab af Medlem af Bestyrelsen for Statsbanernes Sygekasse haft Lejlighed til at se de elendige Kaar, hvorunder en Ledvogterfamilie lever. Der var ogsaa en stor Børneflokk — det er karakteristisk for Ledvogterne og i det hele taget de smaa i Samfundet, at de har mange Børn —, og 3 af Børnene var stærkt angrebne af Tuberkulose. Det var ovre ved Holsted—Gørding, dette Ledvogterhus fandtes, og jeg kan huske, at Læge Jensen i Gørding skrev i sin Erklæring, at de danske Ledvogterhuse var ganske skandaløse Boliger, og at en stor Del af dem var rene Pesthuler og Arnesteder for Tuberkulose. Ledvogterne har tidligere levet under trange og daarlige Vilkkaar, og nu, da de er kommet ind under nogenlunde gode og taalelige Kaar, retter Venstres og den konservative Presse uberettigede Angreb paa dem. Jeg synes, det er uretfærdigt og urigtigt, og jeg tror, det er paa Tide, man holder op med den Slags Artikler, som man i den sidste Tid har set i „Nationaltidende“.

Man har fremdraget Spørgsmaalet om

Tjenestemændenes Antal i Sønderjylland og søgt at hævde, at der nu var langt flere Tjenestemænd i Sønderjylland end tidligere. Den højtærede Trafikminister er paa Forhaand kommet mig til Hjælp, idet han til Dels har affivet denne Historie, og den højtærede Justitsminister har for sit Vedkommende oplyst, at i hvert Fald Antallet af Retsbetjente er gaaet ned fra 93 til 81. For Statsbanernes Vedkommende er Forholdet det, at før Genforeningen boede en stor Del af Togpersonalet og Lokomotivpersonalet i Flensborg, men nu, da Grænsen er blevet draget lige Nord for Flensborg, bor Personalet i Tinglev og Tønder, og mange andre Forhold bevirker, at der nu maa være noget mere Personale dernede end tidligere. Det forekommer mig for øvrigt noget mærkeligt, at man allerede nu begynder at kritisere dernede og sige, at Forholdene egentlig var bedre under tysk Styre. Jeg har selv været i Sønderjylland adskillige Gange og ogsaa faaet stukket ud, at snart det ene, snart det andet var bedre under tysk end under dansk Styre; og det er maaske muligt, man faar mere at høre af den Slags.

Med Hensyn til 8 Timers Arbejdsdagen har man gjort gældende, at der var Forskel paa Arbejdet under Statsbanerne og Arbejdet ude i de private Erhverv; saaledes har den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Brorsen, sagt, at der var Forskel paa en Fabrikarbejders og en Portørs Arbejde. Jeg skal dertil sige, at en Portør har meget Arbejde, som er anstrengende og ogsaa forbundet med en vis Risiko, f. Eks. Rangsøringsarbejdet. Ogsaa Togpersonalets og Lokomotivpersonalets Arbejde er anstrengende og kan være forbundet med Risiko, saa 8 Timers Arbejde maa siges at være tilstrækkeligt. Jeg tror, at hvis ærede Medlemmer skulde staa paa et Lokomotiv fra Kl. 12 om Aftenen til Kl. 8—9 om Morgen, undertiden over 10 Timer, særlig i Godstog, der rangerer meget, vilde de dele mit Syn paa dette Spørgsmaal. Jeg har ofte hørt Folk raillere over, at Tjenestemænd gik og spadserede om Eftermiddagen, naar andre arbejdede, og dette tog man som Bevis for, at disse Menneskers Arbejdskraft ikke blev fuldt udnyttet. Jeg vil dertil sige, at naar en Mand begynder paa sit Arbejde Kl. 10 om Aftenen og kommer hjem Kl. 6 om Morgen, gaar i Seng og staar op ved 1—2 Tiden, drikker sin Morgenkaffe og derefter spadserer en Tur med sin Kone, saa skal man ikke raillere over, at disse Menneskers Arbejdskraft ikke tages i Brug, for de arbejder, naar andre sover. Den Slags Angreb